

DAJ NA MŇA POZOR

COO
BOOKS

keby sme boli k sebe úprimní

V deň pohovoru som vstala o ôsmej, zišla som do kuchyne a naliala si zvyšok kávy. Postavila som sa k linke, a kým som si uchlipkávala zo šálky, pozerala som sa cez okno. Keď som dopila, vyhrnula som si rukávy, pustila som vodu a umyla som taniere z raňajok, ktoré Amy a Jonathan nechali v dreze.

Už o niekoľko dní sa od nich odsťahujem.

Amy nedávno kúpila detskú postieľku a odložila ju do garáže. Potom prišla domov s taškou z hračkárstva. Trčal z nej plyšový zajačik. Opýtala sa ma, ako sa mi darilo na maturitnej skúške z angličtiny, povedala som jej, že som písala esej o úpadku spoločenských mravov v dvoch poviedkach, ona odvetila, že to znie dobre, a odniesla tašku do spálne, akoby o nič nešlo.

Vedela som, že sa pýta len zo slušnosti. Neprosili ma, aby som zostala.

Drez bol prázdny. Drhla som ho, kým sa neskvel čistotou, a zastavila som vodu. Snažila som sa dýchať pomaly a zhlboka. Kiežby som po tej práci tak netúžila.

Zavibroval mi mobil.

„Pripravená?“ opýtala sa ma Karen. Už štyri roky bola mojou sociálnou pracovníčkou, a hoci som si vedela predstaviť, že sedí v aute, na sukňu jej kvapká káva a popri telefonovaní so mnou si ešte stíha kontrolovať e-maily, trochu mi upokojila splašené srdce.

„Asi áno,“ pritakala som.